

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **I. K.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 9. 2005, č. j. 17 Cad 99/2004 – 30,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 5. 9. 2005, č. j. 17 Cad 99/2004 – 30, pro opožděnost odmítl žalobu žalobkyně podanou proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 7. 2004, č. X, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalované byla zamítnuta žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, s odůvodněním, že pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činí pouze 60 %.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) kasační stížnost, v níž vyjádřila nesouhlas s hodnocením lékařské posudkové komise vzhledem k tomu, že její zdravotní stav jí neumožňuje řádně pracovat ani několik málo hodin denně. Stěžovatelka si je vědoma toho, že žalobu podala opožděně, a vysvětluje to svým zdravotním stavem, neboť trpí anxiózně depresivní těžkou poruchou a somatizační poruchou, organizační smíšenou poruchou osobnosti, která je emočně nestabilní, histriónská a anxiózní. Podle posudku jsou globální intelektové schopnosti a recentní paměť stěžovatelky v nižším průměru, vážne schopnost rozlišovat podstatné od nepodstatného a je inhibována rovina funkčního úsudku. Stěžovatelka trpí poruchou učit se novému a přesně reprodukovat detaily, nezvládá ani mírnou psychickou zátěž. Popsaná psychická nedostatečnost způsobuje u stěžovatelky špatnou orientaci v čase, stěžovatelka není schopna rozlišit reálné plynutí času a některé dny jí splývají v jeden. Uvedenými skutečnostmi stěžovatelka odůvodňuje pozdní podání žaloby, kterou sepsala ve lhůtě již dne 17. 9. 2004, a žádá o prominutí zmeškání lhůty. Stěžovatelka navrhl, aby bylo usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušeno a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Kasační stížnost je nepřipustná.

Podle ustanovení § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005).

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

V posuzované věci byla žaloba stěžovatelky odmítnuta pro opožděnost, stěžovatelka však netvrdí nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí návrhu, naopak uvádí, že si je vědoma, že svou žalobu podala opožděně.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatelka neuvádí žádný důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 s. ř. s. a tento nedostatek je neodstranitelný, když stěžovatelka současně potvrzuje opožděnost podané žaloby, a tím i správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí krajského soudu.

Za této procesní situace, kdy vzhledem ke způsobu a důvodům rozhodnutí krajského soudu stěžovatelka mohla namítat pouze včasnost podání žaloby, považoval Nejvyšší správní soud za nadbytečné vyzývat stěžovatelku k odstranění vad kasační stížnosti podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s., když tyto vady v kontextu obsahu kasační stížnosti shledal neodstranitelnými.

K žádosti stěžovatelky o prominutí zmeškání lhůty k podání žaloby Nejvyšší správní soud, aniž by zpochybňoval závažnost zdravotního stavu stěžovatelky, podotýká, že podle ustanovení § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je-li žaloba podána opožděně, nemůže soud zkoumat, z jakých důvodů nebyla dodržena lhůta k podání žaloby, v důsledku jakých skutečností došlo k překročení lhůty, či kdo zmeškání lhůty zavinil. Soud nemůže svým rozhodnutím zmeškání lhůty prominout a žalobou napadené rozhodnutí věcně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 Ads 4/2004 – 57).

Ze své související judikatury Nejvyšší správní soud dále uvádí, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Obsahuje-li opožděně podaná kasační stížnost žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti, soud usnesením kasační stížnost odmítne jako opožděně podanou a žádostí o prominutí zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti se zabývá toliko v odůvodnění tohoto usnesení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 Ads 4/2004 – 57).

soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 9/2003 – 37, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 68/2004).

V souladu s citovanou judikaturou, která se analogicky vztahuje rovněž ke zmeškání lhůty pro podání žaloby, Nejvyšší správní soud nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o prominutí zmeškání lhůty k podání žaloby, neboť zmeškání této lhůty prominout nelze.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že kasační stížnost je nepřipustná podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ustanovení § 103 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 9. 2005, č. j. 17 Cad 99/2004 – 30, odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřipustnou. Nutno však dodat, že stěžovatelka má možnost kdykoliv znovu požádat o dávku plného invalidního důchodu u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení, a proti rozhodnutí žalované, jímž by byla její žádost případně zamítnuta, může brojit včas podanou žalobou u místně a věcně příslušného krajského soudu.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. dubna 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu